

מיכתבים

(המשך מעמוד 3)

כמה הקילומטרים שאני נוהג מדי יום, מביתי ברעננה למקום עבודתי בבת ים ובחזרה, שיכנעו אותי זומן שכמעט כל נהג בארץ עושה רולטה, ומחפש ריגושים, לא רק על חיי של עצמו, אלא גם על החיים של הזולת.

אין איתות, אין שמירת-מרחק, אין עקיפה סבירה.

ציון ברייאר, רעננה

הדוגמה הקפריסאית

על שרידותה של הלאומנות במדינות דו-לאומיות («יומן אישי», הער-לם הזה 5.4.89).

כשכיל מה היה צריך להכות עד שהסרכים והאלבנים ביוגוסלביה, או הארמנים והאסטונים בברית-המועצות, יביעו כאלמות ובמחאה את רצונם במיגרציה לאומית משל עצמם, כדי לשוב ולהוכיח לנו כי הלאומנות היהודית והלאומנות הפלסטינית לא יכולים לדור, לאורך ימים, בכפיפה אחת, ומוטב שיחיו זאת בצד זאת ולא זאת בתוך זאת?

הרי כבר היו דברים מעולם. קנדה הצרפתית

היגרונים או חוגרונים

על מצאי כלי-התיקשות (דף חדש), העולם הזה 5.4.89.

נתן נך כותב על 77 העיתונים, המקומונים, השבועונים, הפיסחונים וההיגרונים המצויים בארץ.

האם זה היה צריך להיות שעשוע-לשון, סתם כפלי-לשון או שהיתה למשורר כוונה עמוקה יותר, כהתחשב בכך שיש כמה וכמה פירוטומים שהם גם פיסחונים וגם היגרונים, שלא לדבר על כאלה שהם חוגרונים, מלשון "אל יתהלל חוגר כמפתח" הנדך לב, ויבנתחיים

חור בהשכלה

על המקום המתאים לעשיית-אהבה («אוכל, ושאר ההנאות», גם זה וגם זה, העולם הזה 29.3.89).

אם גסויות, או גסויות עד הסוף. ההערה העולום הזה האומרת, כי הקורא שירפרף בספר נטורונומיה (שהוא תערוכת של מתכונים ותצלומים כמעט פורנוגרפיים) עשוי לשים הרבה פחות לב למתכונים מאשר לרמוזים

מי אמר שאי אפשר לעשות במיטבת, מה שעושים, בדרך-כלל, בחדר-השינה?

הארוטיים בתצלומים ו... הוא לא ירוץ למיטבח להכין אוכל, אלא (ירוך) דווקא לחדר-השינה, מראה על חור בהשכלה של העולם הזה.

מי אמר שאי אפשר לעשות במיטבח, מה שעור שים, בדרך כלל, בחדר-השינה?

ישראל קרליץ, ירושלים

עלבון לכלבים

על מטבעות לשון השגורים בצמרת מיפגלת-העבודה («אנשים», העולם הזה 22.3.89).

אני לא חבר בצער בעלי-חיים. אבל אני סבור כי יש לשמור על כבודם של בעלי-החיים. וכאשר יצחק רבין משהו סגור מטעם מפלגתו לפרדל ומשה שחל מגדיר עצמו כרוברמן, עושים עוול לכלבים.

עולז? עלבון? גרשון צוק, חיפה

יום שישי, חמש וחצי

על שעת השידור של הסרטים המצויים בטלוויזיה הישראלית (דפנה ברק בדיווה על אורחי-הכבוד ביום מסירת טאבה למצריים, העולם הזה 22.3.89).

המרצע יצא מן השק. גם רפנה ברק, העיתונאי את רבת-הכשרון, היא פמיניסטית. היא רק יודעת על קיומם של הסרטים המצריים, המאולכסים בנשים כבודת-יחזו ועבודת-מותניים, אבל היא אינה נה צופה בסרטים אלה.

אחרת היא לא היתה שוגה ומודיעה, כי אורי חות-הכבוד טאבה, שחקניות-הקולנוע המצריות, הן גיבורות הסרטים המצריים בטלוויזיה הישראלית ביום שישי, בערב! שש בערב!

לתשומת-ליבה של רפנה ברק: הבידור היחיד בטלוויזיה הישראלית, הסרט המצרי של יום שישי, מתחיל, מדי שבוע, בשעה חמש וחצי בערב בריוק.

מיכתבים למערכת

העולם הזה שומר לעצמו את הזכות לערוך מיכתבי קוראים מסיבות לשוניות, מיספ-טיות או טכניות.

כתובת המערכת

קוראים המבקשים לכתוב למערכת העולם הזה מתבקשים לדייק בכתובת המערכת: רחוב גורדון 3, תל-אביב, מיקוד 63458.

בשעת הצורך ניתן גם לפנות במייל לפון 03-232262, בפקסימיליה 03-245242-972. מני 2009, ובטלסקס 341667.RMYM IL

בלי משוא פנים.

מדור זה יחוק בוודאי את תוקף סיסמתנו הישנה: «בלי מורא, בלי משוא פנים».

ברווזים ואמינות

אני נאלץ להגיד כאן כמה מילים בלתי נעימות על כמה מעמיתיו.

בשבועות האחרונים התפרסמו כמה עיתונים ידיעות על העומד להתרחש בהעולם הזה. הוכחו שמות של אנשים שונים, שהיו אמורים, כביכול, לקבל אצלנו תפקידים מרכזיים.

כמעט כל הידיעות האלה היו בלתי-מדויקות, ואחרות מהן היו מצוצות ממש מן האצבע. כמעט בכל המיקרים לא פנה איש מהכותבים אלינו, או אל האנשים ששמותיהם הוזכרו, כדי לוודא את אמיתות הדברים. בכל המיקרים לא פורסמו הדברים כשמועות, כהשערות, אלא כידיעות ברורות.

לא טרחתי להכחיש את הדברים, שהרי האמת תתברר במהרה במילא.

הדבר מטיל צל די כבד על אמינות בעלי הדיעות האלה ועורכיהם, ואולי על רמת חלק מן העיתונות בכלל.

מתהגני על כך. הרי עיתון כמו העולם הזה אינו מופיע בסתר. כל מה שקורה בו משתקף בהכרח בעמודיו. אם משהו מפרסם ידיעת-שקר על כך שפלוגי יהיה מנהל העיתון ואלמוני יהיה בו עורך, הרי יתגלה השקר תוך ימים או שבועות לעיני כל.

שחננים כהן ואליה-לרי הכחשוה אחרי הכחשה

האם סומכים הכותבים על זיכרוננו הקצר של הזיכרון או שמה נדמה להם של זיכרון לא איכפת אם הידיעות בעיתונים — ובהם עיתונים מרכזיים — הן אמת או שקר?

ריב שחננים

מי ששוגה בתוס-לב, צריך להתנצל. אני מתכוון לבעלי הידיעות הנ"ל. ומכיוון שגאה דורש, נאה מקיים — הנה מין התנצלות משלנו.

לפני חודשיים פירסם העולם הזה (22.2.89) כמדור במדינה כתבה קצרה על ריב בין כמה שחננים. אחד שחננים, אחד שחננים, עיסאן עכאס, אמר דברים פוגעים על חיל אל-ח'לרי.

בכתבה עצמה כבר הוכחשו הדברים עליידי חברו של ח'לרי, ג'ק חת. ומכיוון שהכחשתו של חת כללה גם את הכחשת הדברים שנאמרו על ח'לרי, היינו סבורים כי יצאנו כדי חובתנו מבחינת האיוון והבאת כל הידיעות.

ח'לרי לא סבר כך. לדעתו היינו צריכים לפנות גם אליו, ולצטט בגוף הידיעה גם את דבריו בגנות ההאשמות שרוסחו נגדו. אני מוכן לקבל טענה זו, ועל כן אני מתנצל לפניו על שלא נהגנו כך.

א.א.א.א.א.

אתה מחזיק בידך את הגיליון האחרון של העולם הזה בצורתו הנוכחית. החל בגיליון הבא, גיליון ערב-פסח, יתחילו להתכנס בשבועות השינויים שאותם הבסותי לך לפני כמה שבועות.

לא אפרט אותם כאן, כדי שלא לקלקל את ההפתעה.

כוונתה היא להתאים את העולם הזה לשנות ה-90, לעדכן אותו מכל הבחינות, להפכו לשבר עון-חדשות שאזרח ישראלי אינטליגנטי לא יוכל להיות בלעדיו.

הרבה השתנה בארץ, מאז שאורי קיסרי יסד את העולם הזה ערב-פסח 1937.

הרבה השתנה במדינה מאז שקיבלתי לידי את השבועון הזה, ערב-פסח 1950.

העיתונות הכללית השתנתה, לאימנע בעיקר בות המהפכה העיתונאית שחולל העולם הזה. כלי-התיקשות האלקטרוניים, ובעיקר הטלוויזיה, שינו במידה רבה את תפקידה של העיתונות הכתובה, היומית והשבועית.

העולם הזה לא היה מעולם סתם. אחד הערי תוניס, הוא מילא תמיד תפקיד מיוחד ובלעדי — הן בתחום העיתונאי, הן בתחום הציבורי. הי תפקיד הזה לא השתנה ולא ישתנה. אך ככל תקר פה משתנות הנסיבות שבהן הוא מופעל, ועל כן

גם דרכי הביצוע, השיטות העיתונאיות, הסיגנון והצורה הגראפית.

הריבין רק מתחיל, יעברו בוודאי כמה חודשים עד שנגיע לביצוע המירבי של רעיונותינו. בין השאר אנחנו משתדלים עדיין לגייס את הכוחות העיתונאיים הדרושים לנו. על כן עומדת בעינה קריאתי לבעלי-כישורן, החששים בייצוע העיתונאי, להצטרף אלינו.

דיעה אחרת

על אחד השינויים אני יכול לבשר מראש. הבסותי לך לפני כמה חודשים שמני וגמור עימי לפתוח את העולם הזה לדיעות השונות הרחוקות בציבור, מכל גונו הקשת הפוליטית ווד ציבורית. כניסיון ראשון הכנסתי לשבועון את המדור סטן ימו.

החל בשבוע הבא יופיע בשבועון מדור חדש, ששמו מסביר את יעודה דיעה אחרת. "אחרת" מדעתו של העורך, הבאה לידי ביטוי במדור הן דן.

מדור זה יכול ארבעה עמודים, וינתן בו חר פשרידיעות גמור. אני מקווה שעורכי יצילתי, במי שך הזמן, להביא לכך שבעלי כל הידיעות במדינה ירצו להתבטא בו, וכי הוויכוח בו יתנהל בצורה הזגנת ואינטליגנטית, שתעורר למחשבה רציוני לית, ושתקרב את כל חוגי הציבור לשבועון זה.